Suosikki-ihmisesi Jos jumalaa on olemassa, se on paha. Miksi mikään olento, jolla on olemassa minkäänlaista empatiakykyä, olisi muuten luonut jotain näin läpikotaisen virheellistä? Tunnen lämpimän ja makean maun kielelläni. Jokainen hetki universumissa on määrätty ennalta. Niin täytyy olla. Ainoa looginen selitys jonkin asian tapahtumiselle on toinen tapahtuma. Maailmankaikkeus on pelkkä valtava dominojono, jossa mutkittelevat jonot yhtyvät toisiinsa aina uudestaan ja uudestaan. Mutta silti kaikki on minun syytäni. Pyörittelen suussani sahanpurun makuista suklaakonvehtia vielä joitakin sekunteja, ennen kuin pakotan itseni nielaisemaan ja suklaa katoaa alas ruokatorvestani raapaisten kivuliaasti sen seinämää. Suljen silmäni ja yritän hengittää. Kurkussani on pala, happi raahautuu vaivanloisesti rahisten sisään ja ulos kehostani. Yritän vetää henkeä kärkkäämmin, mutta jokainen henkäys on edellistä raskaampi. Epätoivo sisälläni yltyy, räväytän silmäni auki. Tarraan tunnottomalla kädelläni kiinni rinnuksistani ja kumarrun eteenpäin. Toistelen mielessäni pakonomaisesti yhtä sanaa. ”Psykosomaattista.” ”Psykosomaattista.” ”Psykosomaattista.” ”Tämä ei ole aitoa kipua.” Typerä ajatus. Tämä on aidointa kipua, jota olen koskaan kokenut. Mikään koskaan kokemani tuska ei ole ollut yhtä todellista. Se tuntuu kaikkialla. Sydämeni hakkaa hervottomasti, henkeni ei kulje ja murskaava paine puristaa minua joka suunnalta. Sekunnit venyvät tuntien pituisiksi. Ihminen on luomakunnan häpeäpilkku. Musta lammas, jonka suurin toivo on sen suurin tuska. Kyky ajatella on taakka, joka ei tulisi koskaan hellittämään. Kun ihminen tulee tiettyyn ikään, se onkin yhtäkkiä pistävän tietoinen itsestään. Mikä kamala kohtalo pienelle lapselle, joka eräänä päivänä peiliin katsoessaan ymmärtää, että on ikuisiksi ajoiksi sidottuna tuohon säälittävään lihanukkeen. Nostan rasiasta toisen vaaleanruskean suklaanpalan ja pyörittelen sitä käsissäni, kunnes sen pinta hitaasti menettää koristeellisen muotonsa sulaen inhottavaksi mönjäksi. Työnnän konvehdin suuhuni ja kumarrun heti eteenpäin kohti sänkyni vierelle asettelemaani roskakoria. Hätkähdän itsekin ensimmäisiä tyhjässä asunnossa kaikuvia hallitsemattomia yökkäysten ääniä. Vatsallani kestää hetki etsiä sen pohjalle juuri pudonneet ruoanmuruset ja yökätessäni kolmannen kerran korin pohjalle lentää ruokalusikallinen mustaa mönjää. Kuinka jokin voi sattua niin paljon ilman, että minuun oltiin kajottu pikkurillilläkään? Nostan katseeni roskakorin iljettävästä sisällöstä ja tuijotan edessäni kohoavaa harmaaseen tapettiin verhottua seinää. Minun on paettava. Muuten en kestäisi. Ja minunhan oli kestettävä. Ei hauraan, todellisen itseni puolesta. Toisen minäni puolesta. Rautaisen sieluni ympärille rakentamani kuoren puolesta. Pakeneminen on unohtamista ja unohtaminen ihmisen suurin siunaus. Ovikello soi. Pala kurkussani hellittää hieman. Pakokeinoni on täällä. Muutaman hetken ajan voisin olla se toinen, uppoutua rakentamaani teräksiseen kuoreen täysin rinnoin. Käännän katseeni sivulleni ja tuijotan itseäni pelistä. Olen ruma. Ei, en saanut olla ruma. Terävöitän katsettani ja suoristan selkäni. Olen kaunis. Tunsin toisen minän liukuvan sisääni vaivihkaa. Olen karismaattinen. Olen hauska. Olen mukava. Suupieleni kääntyvät mielenvikaiseen virneeseen. Olen suosikki-ihmisesi. Omistettu sinulle, suosikkini.